

[Axel Ivan Pedersen.]

del af de i de vestjyske amter valgte folketingsmænd. I næste uge skal en række borgmestre fra de vestjyske købstæder drøfte de muligheder, som de her fremsatte planer måtte indeholde, og vel også midlerne til deres eventuelle realisation. Det er åbenbart, at man ikke kan realisere de dér fremsatte planer i løbet af nul komma fem, heller ikke engang om pengene var til stede i fuld udstrækning, da visse andre forhold umuliggør dette. Civilingeniør Gunnar Andreasen har selv peget herpå og bl. a. henvist til, at der var uddannelsesmæssige problemer for arbejdskraftens vedkommende; der var kommercielle og merkantile problemer, og ligeledes måtte kommunikationerne være i orden, og han har i relation til disse spørgsmål fremsat nogle kritiske bemærkninger om administration og embedsmænd.

Jeg vil på foranledning heraf fremsætte den bemærkning, at jeg synes, man skal være varsom med ud fra et enkelt tilfælde af eller eksempel på misforståelse at generalisere. Vi har i dette land en dygtig og imødekommende embedsmandsstand, der gør sit bedste for at administrere efter de love og andre bestemmelser, som det nu engang er deres opgave at iagttage, og forekommer en afgørelse indimellem urimelig set med befolkningens øjne — og det kan jo ske — så behøver det ikke at være embedsmandens skyld; det kan også tænkes, at det er de bestemmelser, hvorefter han må træffe sin afgørelse, der er urimelige. I ethvert tilfælde ville jeg beklage det, hvis den fremførte kritik skulle have efterladt et dårligt indtryk af V. J.-planens ophavsmand hos de embedsmænd, som man ganske sikkert på et eller andet tidspunkt kommer til at samarbejde med, hvis planerne skal realiseres. Det bliver nemlig nødvendigt at koordinere bestræbelserne, således at man sikrer sig, at projekterne gennemføres efter en ganske nøje forudlagt plan for at modvirke, at modstridende eller konkurrerende interesser griber forstyrrende ind og derved skader helheden.

Man vil da også gennem et organ, der skal hedde vestkystens udviklingsråd, varetage disse opgaver, og jeg forudser, at et sådant organ ikke kan komme igennem,

uden at der skabes både god forståelse og intim kontakt med bl. a. de ministeriers embedsmænd, hvis arbejdsområde planerne vil komme til at berøre.

Men lad mig herudover gentage, at der med de fremsatte planer er skabt store forventninger — måske også for store — hos Vestjyllands befolkning og ikke mindst blandt dem, der må friste de arbejdsløse triste skæbne. Netop derfor har jeg med disse bemærkninger gerne villet slå til lyd for, at den interesse, som jeg tror regeringen nærer for de fremsatte planer, må give sig udslag i en positiv indsats og en håndsrækning, når den måtte vise sig påkrævet og ønskelig. De taler, den højtærede finansminister har holdt i Vestjylland i indeværende år, giver forhåbninger i denne retning.

Erna Sørensen: I folkeforsikringskommissionens betænkning af juni 1955 blev spørgsmålet om en pensionsordning for enker behandlet. Alle erkendte, at der var et særligt problem for enker med børn og for kvinder, som i en forholdsvis sen alder bliver enker. I det udvalg, som nedsattes under behandlingen af lovforslaget om folkepension, blev spørgsmålet om enkerne naturligt videre drøftet, men man kom ikke længere end til en særlig lov, vedtaget den 2. oktober 1956 og trådt i kraft den 1. april 1957, at udvide de gældende bestemmelser i forsorgslovens § 282 om særhjælp til enker og enlige mødre, ganske vist med ændringer, som var væsentlige forbedringer.

Ved den nye lov udvidedes adgangen til at give overgangshjælp til enker med børn under 18 år til også at gælde enker, der er i trang, uanset om de har børn eller ej, og hjælpen til uddannelse blev også udvidet til at gælde for enker uden børn. Samtidig med at lovforslaget om folkepension færdigbehandlede, udtaltes det enstemmigt i det udvalg, der afgav betænkning, at man havde drøftet tanker om gennemførelse af en egentlig enkepensionsordning, der på linje med folkepensionen gav en enke ret til under nærmere betingelser at oppebære enkepension. Udvalget føjede dog til i sine bemærkninger, at da der knyttede sig så store og vanskelige problemer til indførelsen af en sådan ordning, burde spørgsmålet